

Bài dự thi “ Đại sứ văn hóa đọc Trường Đại học Kinh tế - Luật ”

Họ và Tên: NGUYỄN THỊ HUỲNH NHI

MSSV: K195011864

Trường: Đại học Kinh tế - Luật

Khoa: Luật Kinh tế

Email: nhinth19501@st.uel.edu.vn

SĐT liên hệ: 0352841312

Hình thức dự thi: Bài cảm nhận

Tác phẩm dự thi: Rừng Na Uy _ Một quán rượu tình đặt ngay trong lòng những trái tim cô độc mang nhiều thôn thức.

Bài dự thi:

Rừng Na Uy _ một quán rượu tình đặt ngay trong lòng những trái tim cô độc mang nhiều thôn thức

Nó làm tôi mê quá, cái cuộc đời của ai đó đang sống trong chính con người tôi khi chìm mình vào câu từ bay bổng mà Haruki Murakami ưu ái, để kể câu chuyện về những nỗi cô độc của người trưởng thành trong xã hội đầy rẫy những tăm tối tại xứ sở mặt trời mọc.

Tôi như một người khách vãng lai vì đường xa mệt mỏi, vô tình ghé qua một quán rượu bên lề, bỗng đắm chìm trong những đê mê câu từ người chủ quán rượu đó đã dốc lòng mà viết ra. Rồi từ đó, đi đến bất cứ đâu đọc bao nhiêu điều mới mẻ, hay có, cảm xúc cũng không thiếu, nhưng những hơi men ngà ngà mà tôi lỡ trượt chân say khuớt lại không ngừng đưa đẩy, gọi lại nỗi niềm trong một khoảng triền miên, chưa bao giờ ngừng thôi thúc tìm lại. Chỉ là, mỗi một khoảnh khắc đưa mắt dọc miền ký ức miên man trên từng trang sách, tôi lại thấy mình ngỡ ra thêm bao điều lạ lẫm, đến bất ngờ và rồi nhận ra thêm một triết lý nhân sinh đang dần mở ra trong tầm mắt, thấm dầy vào từng tỷ tế bào cảm xúc trong màn tư tưởng. Có lẽ, mỗi một bước ngoặt của sự trưởng thành, từng ý vị trong Rừng Na Uy lại phủ lên một tầng cảm xúc khác nhau cho phù hợp với tử lượng của người đọc.

Rừng Na Uy, câu chuyện về những cuộc đời đầy thương tổn. Khi những mối quan hệ xoay quanh nhân vật chính Toru Watanabe dần chọn cách rời xa, lại thêm một lần anh chìm mình trong những sự cô độc không nhìn ra đâu là lối thoát, những vết thương khó lành cứ thế chôn chắt trong tâm khảm. Việc tồn tại trong cái xã hội rồi ren bao bọc bởi hàng ngàn những tấm lưới định kiến đã bóp nghẹt cái hơi thở thoi thóp của những cá nhân trong sự vận hành của chính nó. Tôi biết, không một ai là muốn chết đi, cái họ cần là một thiên đàng vừa đủ để bao dung cho trái tim bé nhỏ đã chịu không ít những ản khuất, đau thương và một ít tuyệt vọng hằn sâu.

Rừng Na Uy sẽ dừng ở ranh giới khiến người đọc buồn những không thể khóc. Nếu như việc khóc ra giúp cho người ta cảm thấy dễ chịu hơn, thì tác phẩm lại đem lại một cái buồn miên man, khi liên tục đẩy đưa dòng xúc cảm trong sự tang thương. Chỉ còn là những tiếng khóc sụt sùi trong lòng chứ không thể cất lên thêm một tiếng nấc nào trong vòm cổ. Đôi lúc lại bất giác nở một nụ cười nhẹ, chỉ vì nó thật quá. Đó là cái đồng cảm tinh tế, mà chỉ khi đặt mình vào đúng độ tuổi của sự trưởng thành, cùng những nông cuồng một thời trung trẻ mà nuôi bọc rảnh rỗi, mới có thể hiểu được vị trí của bản thân đang lang thang đâu đó nào trong chiếc rương bạc xưa cũ mà tác giả đã cố dốc mình sáng tạo và gửi tặng lại cho thế hệ sau.

Ấy vậy mới tường, Rừng Na Uy không truyền đạt chính xác bất cứ hàm ngôn ý tứ nào, giá trị của nó là ngay tại khoảnh khắc những vị khách đường xa bỗng vô tình tìm đến rồi nhận ra bản thân mình đang phiêu dạt cùng cái tình trong mạch truyện. Tác giả trao cho người đọc một cái hộp rỗng, để họ tùy ý đặt vào trong đó những cảm nhận của riêng mình. Có người yêu chiều mà chọn một góc an yên nhất, đặt vào sự nhẹ nhõm vì chi thương để đã quá đổi vị tha với cuộc đời họ. Có người lại thất lòng nấp vào góc nào đó thật kín đáo, giấu sâu những nỗi buồn đau để không ai kịp nhận ra bản thân họ đang tồn tại như chính những nhân vật trong câu chuyện. Có người thì lại băn khoăn không để đặt được bất kỳ điều gì, vì những nỗi day dứt không tên không tuổi cứ mãi thường trực. Dầu không rõ ràng, nhưng tôi nhận ra mình đã kịp đặt điều gì đó vào trong chiếc hộp ngồn ngang kia.

Cái độ nồng say trong tác phẩm chính xác là sự chân thật, thật như chính cuộc đời của người đọc, đang hiện hữu trong bức vẽ mà tác giả họa ra bằng những nét ngôn từ. Phải chăng, sự sáng tạo ấy là ánh nhìn rõ ràng, mang đầy những trăn trở ngồn ngang, pha với mùi vị cay cay của một nét trầm buồn, bởi đó là những dòng hồi tưởng của tác giả về những tháng năm vẫn đang đấu tranh cho những định kiến nảy sinh trong lòng Nhật Bản những năm 1960. Để rồi len lỏi trong những nỗi đau tuyệt vọng mà mỗi nhân vật đã hứng chịu, từng góc rẽ triền miên về một miền viễn xứ mong đợi đang dần sinh sôi, nảy nở và bám chắc vào từng mạch đập cuồng loạn chảy trong tim. Như đúng cái cách mà con người ta say, không đột ngột sốc lên mà hưng phấn, nó ngấm dần trong từng cơ quan, bắt đầu nóng rang, điên cuồng trong những dòng hồi tưởng và những nỗi đau liên hồi đáp trả cuộc đời tồn đọng quá nhiều những rào cản, chặn đứng những tâm hồn đang vùng vẫy mà cố thoát ra những mắt xích rồi ren.

Bằng đặt những hình ảnh thường nhật vào trong tác phẩm cạnh những tầng ý nghĩa sâu xa về cách nhìn nhận cuộc sống mới, linh hồn của tác phẩm đã được xây dựng từ những điều nhỏ nhặt nhất và cụ thể hóa thành những triết lý nhân sinh sinh cao cả, mà chắc rằng phải ai đó sống trọn một cuộc đời mới đủ bản lĩnh mà vỡ lẽ ra hết những nhỏ nhặt trong tầng tầng lớp lớp ấy.

Phải. Nếu ép bản thân theo cách cảm của một ai đó, người đọc sẽ chẳng bao giờ nhận ra được cái “thấm” trong Rừng Na Uy. Có thể dễ dàng thoát ra vài từ cảm thán về câu chuyện tình yêu quá đổi ngọt ngào, rồi thì những day dứt cho vài thân phận còn nhiều đau đớn, hay về vấn đề tình dục trần tục được miêu tả một cách quá đổi bình thường, nhưng

cái trầm luân về một sự thật nào đó vẫn hoài tồn tại không chỉ trong tác phẩm mà hiện ngay trong xã hội. Nó vẫn luôn là một dấu chấm lửng để người đọc phải tự mình suy ngẫm. Có thể một năm, hai năm hay dành cả đời người, bởi không có một mẫu số chung nào đủ lớn để quy chụp mọi chuẩn mực của thời đại. Như chính cách tác giả đã chọn dùng câu chuyện của mình bằng một cái kết mở, để người đọc có thể tự do vẽ ra cuộc đời mới của nhân vật bằng những dòng suy diễn mà họ thực sự mong đợi, hoặc để một sự xót thương, đồng cảm về một lớp người được len lỏi và in sâu trong tiềm thức. Nhẹ nhàng mà day dứt.

Sau cơn say rồi lại tỉnh, khi khép lại trang cuối cùng của Rừng Na Uy, tôi không tiếc khi bản thân chưa cảm nhận trọn vẹn linh hồn của tác phẩm như những dòng bình luận tôi hay tìm đến trước khi lật mở trang sách đầu tiên. Nhưng tôi hài lòng về những gì mình nhận ra trong thế giới ấy, tạm gọi là vừa đủ với những chên vênh ở độ tuổi đôi mươi. Có thể, Rừng Na Uy sẽ chiếm gọn một phần trên giá sách, nằm lặng lẽ đến một độ tuổi nào đó không hứa hẹn, khi tôi biết mình chính đủ chín chắn rồi sẽ tìm lại đọc lại, và hiểu theo cách một người đã có trong mình vài lần cọ xát. Có thể khi đó, tôi sẽ lại bật khóc, không chỉ vì thương cảm cho những số phận chằng chịt những tổn thương tinh thần, mà phần hơn dành cho những thay đổi đã nảy sinh trên con đường học cách để trưởng thành và mạnh mẽ của bản thân.

Hết.